

bruc

Glasilo
VI. akademskega plesa
KPA

Izšlo samo 13. februarja 1960
ob 23. uri 59 minut

Dragi gostje!

Toplo pozdravljeni vsi, ki ste tukaj zbrani in ki ste prišli zato, da bi se zabavali, sprostiti in se dobro počutili, če bomo to dosegli in tudi znali ohraniti te pridobitve do rane zore in tja do poznih jutranjih ur; bomo lahko zatrjevali, da je bilo namenu zadoščeno.

Letošnji akademski ples je v svojih osnovnih značilnostih, prirejen v prekmurškem folklornem stilu.

Ta folklorni stil lahko zasledimo že v sami dekoraciji in se vleče kakor rdeča nit skozi vsa prireditve. Da bi ostali zvesti tej naši zamisli, smo položili v pestri program tudi nekaj domačih ljudskih plesov in napevov, katerih na naših javnih zabavnih prireditvah te vrste že dolgo ni bilo zaslediti. Upan, da smo s tem vnesli v našo tradicionalno prireditve nekaj novega in osvežujočega — čeprav v bistou prastarega — toda oendar zdravega, pristnega in ljudskega.

Vsiljuje se nam, da je treba spregovoriti tudi nekaj o programu, ki je bil letos prirejen v domačem dialektu. To, da je bil program prirejen v dialektu, si ne smemo razlagati kot poudarjanje lokalizma, zasledovali smo le dosledno homogenost celotne prireditve. Tako pa je nehote izražena etnološka posebnost naše pokrajine, katero pa ima vsaka pokrajina kjer koli na svetu.

Program brucovanja, ki smo ga pravkar videli je bil povsem izviren in v njem ni zaslediti niti trohice posnemanja ljubljanskih brucovanj. Bil je povsem plod prizadevanj prečastitega Zelenega carstva. Kako je ta program uspel, smo videli sami.

Posebna radost nas preneva, da je pokrovitelj današnjega večera ozoren delovni kolektiv marljivih, delovnih ljudi. V pokroviteljstvu delovnega kolektiva ČZP »Pomurski tiske« je za nas upodobljen simbol prizadevanj in uspehov oseh delov-

nja, nam je porok, da smo imeli pri iskanju pokroviteljstva srečno roko. Zelimó si, da bodo postale naše vezi z delovnim kolektivom ČZP »Pomurski tiske« še trdnjše ter njihovo pokroviteljstvo tradicionalno.

Kljub vsej upornosti pa smo morali od prvotnih zamisli marsikje odstopiti. Naj navedemo samo en tak primer:

S pevko RTV Ljubljana, Jelko Cvetežar imamo sklenjeno pogodbo: ko smo jo sklepali, ni bila predvidena v programu današnje TV oddaje RTV Ljubljana — TV promenadi. Prišlo je vmes nekaj nepredvidenega in napričakovanega. V TV programu bi morala nastopiti znana pevka zabavnih melodij Majda Sepetova, ker pa se je le-ta predolgo zamudila na gostovanju v Sovjetski zvezi kot manekenka, je morala namesto slednje nastopiti naša pevka Jelka Cvetežar. Čutimo dolžnost, da prosimo za to neljubo neobčelnost naše goste, naj jo sprejmejo z razumevanjem. Poskušali smo najti nadomestilo, temu prizadevanju se je pridružil tudi pevka sama, toda

France Prešeren-Branko Semen

Brucu

Kdo zna
butelki izpit', ki na mizi tej
stal

Kdo ve
lenobo odgnati, ki kljuje srce
od zore do mraka, od mraka
do dne!

Kdo uči
prepisat vas vaje prešpricanih
dru, prfoksom nikoli neč priš' pred
oči,
se faksa izognit, da te ne
omori!

Kako
bit' hočeš ti bajta in ti
pretežko
po krokanju nosit pokonc' je
glavo!

Stanu
študentskega spomni se, pij
brez strahu!

Z današnjega brucovanja v hotelu »Zvezda«: Orkester »BARANJA« med igranjem »Himne starih krogarjev«. (TELEFOTO)

nih kolektivov in vseh delovnih ljudi Pomurja.

Delovni kolektiv, katerega poglavitna dejavnost je tisk, ki je temeljni in največji posredovalec človeške kulture in nenehni spremljevalec študenta ter vsega modernega življe-

vsí pevcí RTV Ljubljana nastopajo na TV promenadi. Pevcí RTV Zagreb so pa imeli pravo tako za današnji večer že vsi sklenjene pogodbe, pri najboljši volji nam torej tudi RTV Zagreb ni mogla pomagati.

(Nadaljevanje na 2. strani)

TO ŠTEVILKO POKLANJAJO STARI KROGARJI BRUCOM

Dragi gostje!

(Nadaljevanje s 1. strani)

Ta teden je potekal za KPA v znamenju aktivnega zanimanja za domači kraj. Prvi študentje iz Prekmurja, ki so prišli na semestralne počitnice iz Ljubljane, so odpotovali v Mursko Soboto v začetku tega meseca. Spremeniti so morali vsaj za tu čas svoje ljubljanske navade in deloma opustiti misel na študij. Vzporedno s pripravami na študijski ples so posvetili tudi nekaj časa rekreativnemu športnemu udeleževanju. V ponedeljek so naši košarkarji (bruci) sodelovali na kašarkarskem turnirju na gimnaziji.

V petek so se naši, v športnih dejavnostih zelo aktivni bruci, izživljali v odbojki na gimnaziji. Prav tako v ponedeljek so predstavniki kluba prisostvovali seji obeh zborov Okrajnega ljudskega odbora Murska Sobota, na kateri so pozorno spremljali izbrano diskusijo, ki se je razvila na seji pred sprejetjem letošnjega družbenega plana okraja. V sredo je bil sestanek KPA v Murski Soboti. Po sestanku smo si ogledali soboška industrijska podjetja. Prva je bila na vrsti Tovarna perila »Mura«. Ogledali smo si vse oddelke tovarne. Naslednji naš obisk je bil namenjen industriji kovinske galanterije »Panonija«. Dokaj številni in v nad vse pristrženemu ozdušju smo si v spremstvu predsednika delavskega sveta Karla Frumena in podje obrača ogledali vse podjetje. Menili smo se s predsednikom DS in člani delovnega kolektiva o vseh težavah, s katerimi se bori podjetje in o perspektivi podjetja. Po ogledu »Panonije« je bila na vrsti naša najmodernejša in najbolj avtomatizirana tovarna — tovarna mlečnega prahu. V petek smo posredovali naše izkušnje pri študiju in o vseh težavah, ki so s tem v zvezi, soboškim srednješolcem o zadnjem letniku.

Današnja prireditev naj bi pomenila zaključek tega dokaj razgibanega tedna. Najboljše se počutimo pa doma, med našimi starimi znanci in starejšimi kolegi, ki so že diplomirali, pri dobri štajerski kapljici v neselem razpoloženju.

Našim brucem, ki so uspešno prestali brucovski izpit pa želimo mnogo uspehov pri študiju in jim čestitamo.

Prav osem pa čestitamo za dobro razpoloženje, ki so ga ustvarili, z željo, da se prihodnje leto spet srečamo na VII. akademskem plesu.

Predk. KPA
IVAN KOROŠEC

OBVESTILO

Sporočamo vsem brucem, bruculjam in starim bujtam, da se pričnejo redna predavanja namesto 7. marca 1. aprila. Predavanja so preložena zaradi močne epidemije ošpic.

Vivat medicina!

Najnovejše!

(Od našega specialnega dopisnika)

Iti na Akademski ples ali ostati doma? To vprašanje se je mnogokje ponovilo. Da se jih je večina odločila za to, nam je bila dokaz kmalu polna dvorana.

Ob 19.30 uri je dvorana skoraj prazna. Še četrte ure in Miško Baranja da signal za začetek koncerta. Še nekaj minut. Pred vrati nastaja gneča. V avli je postavljeno veliko strašilo, ki pozdravlja goste. Od strahu onemogli gostje so si najprej pomagali z žganjem in likerjem.

Dvorana je pravo čudo: po stenuh vise stari »piskri«, kose, grablje in ostala kmečka »pomagala«. Ob 20.15 je nastal v dvorani grozen dirndaj. Po približni oceni Zavoda za statistiko je navalilo v dvorano okrog 150 tisoč ljudi!

Pri zadnji točki koncerta je zmanjkalo luči, kar je udeležence šestega akademskega plesa prav prijetno presenetilo. To je izzvalo pravi ognjemet z vžigalicami, vžigalniki, svečami in baterijami. Ta nepozabljen prizor je trajal žal samo pet minut. Najboljše so prizgali pri vhodni blagajni. Najhriž iz preventivnih razlogov je gorela ta sveča še nekaj minut. Za primer...

Ob 21.10 je predsednik KPA pozdravil navzoče in navedel »mukotrajne« težave kluba pri organiziranju te velevažne prireditve. Za tem je pokrovitelj plesa, direktor ČZP »Pomurski tisk« Jože Vild pozval vse prisotne k prerivanju po taktu orkestra BARANJA. To točko dnevnega reda je pokrovitelj pričel z lastnim vzgledom in se zavrtel v taktu valčka »Bila je ena lučna noč«.

Medtem ko to poročam, se je razpoloženje v dvorani dvignilo na najvišji nivo.

PREDDIPLOMSKE ZDRAHE

Peter Smola je nadebuden študent, resen, zaljubljen edinole v Gino Lodo, prijetne zunanosti, prikupnoga značaja in sploh se je razvijal v to, čemur praviljo starejše gospe »dobra partija«. Peter Smola je bil absolvent in je stanoval skupaj z dvema kolegom. Zadnje leto pred diplomom pa je hotel prebiti sam, da bi v miru končal svoj študij. Zatorej je sklenil, da si bo poskušal drugje sobo. Le-to je po večmesečnem napornem iskanju, vlaganju prošenj, kavljenju »merodajnih zvez«, jezi, obupu, radostnem pričakovanju, razočaranjih in drugih nevščostih, končno našel. Sicer mu je požirala polovico študentskega, to je res, toda imel jo je!

Soba je bila prostorna, še kar lepo opremljena, gospodinja prijazna (morda celo preveč), razgled je imel na dvorišče, okraščeno s keruljavim kostanjem. Peter je poskakoval od sreče, ko se je veselil in nazložil vsebino svojega edinega kovčka v omaro in na pisalno mizo.

»Zdaj sem končno človek«, je v mislih vriščal in na vsa usta se je hvalil pred svojimi kolegi, kakšno lepo stanuje.

Toda prezgodaj se je veselil. V sobi nad njim je ves dan, od zore do pozne noči tulil radio. Možic, ki je stanoval nad njim, je takrat, ko je pred leti kupil radio, naravnal to peklenko pripravo na radio Ljubljana in na fortissimo in od takrat ni več obrnil gumba. Najsi je bil doma ali na radio je tulil in vseno mu je bilo, ali tuli jazz, ali predpoptone vice, ali simfonijo. Pa to še ni vse! Tovariš, ki je imel radio, je bil zelo družaben. Skoraj vsak večer se je pri njem zbrala vesela družina. Do desetih so še precej miro-

ljubno kvantali, nato se je pa ob spremljavi neumornega jazz oglasila mloglasna »Saj s' Marička mojam« in »Moj očka mac« pa še druge popevke. Ko je pozno v noči obmolknil radio Ljubljana, so zavrteli na gramofonski plošči »Mein kleiner Gardeoffizier«, same sebe pa so gostje zavrteli v veselem ritmu. Da je bila nesreča še večja, so tisto edino ploščo — zakaj pri hiši jih več ni bilo — drgnili nepretrgoma in ob njenih zvokih plesali vse, od valčka do vugija. Ko je jutranja zarja prebudila kostanj ali kar je že bilo na dvorišču, se je prebudil tudi radio Ljubljana in začel z jutranjo telovadbo. In tako je šlo naprej, brez prestanka in upanja.

Pa to še ni bilo vse! Pod opremljeno sobo pridnega študenta Petra Smole je stanoval študent glasbe. Po 12, če ne po 14 ur na dan je vadil izmenoma saksofon, harmoniko ali boben. Sedemkrat na teden so se zbrali pri njem somišljeniki, združili so se v orkester in igrali neumorno do dveh, če ne do treh (kako naj bi Peter ob vsej tej zbegovitosti vedel še za točno uro).

Prvi teden je naš Peter siskal zobe, drugi teden je potrkal v nastropju zgoraj in v »štuku« spodaj, pa je na obeh krajih slabo nadel. Niti ne mislimo povedati, kaj so mu odvneli. Tretji teden je vložil pri tožbo na UZG (urad zoper glasbo), toda odbili so ga. Oni gospod nad njim da je tovariš direktor firme »EKSPO« (eksporpolžev) in da je kulturno zaščiten, oni študent spodaj pa je ljudski talent in je kajpak tudi zaščiten.

Četrty teden se je Peter Smola preselil nazaj k svojima tovarišema.

BRUCOVANJSKA

humoreska

Vesela žalostna igra v deževni avli dvorane, kjer se odvija brucovanje študentov pravne fakultete. Smo sreli gnoče v avli, kjer so zaradi strahotnega navala odgovadali vsi predvideni varnostni ukrepi. Plaša pa še zmeraj nanašča, karju? Število tistih, ki bi hoteli v dvorano, je vedno večje. Kakopak, danes prirejajo brucovanje pravniški. Kateri študent ne pozna slovesa teh brucovanj?

Enagikomedijska pa je potekala takole:

Študent resnega izgleda se je pritožil, da mu vrata stiskajo trebuh, ki je bil poln žlikrofov in srdito pripomnil, da ga lahko odvedejo v prvo norišnico, če se bo še kdaj pojavil na pravniskem brucovanju. Njegov antipod, majhen študent z otročjim »kšihom«, očitvidno bruc, ki so ga tudi tiščala vrata, je rekel, da se ne počuti dobro in da mu naj vrnejo denar. Sedaj je šlo pa že zares. »Denar nazaj!«, se je ozleгло iz nedoločane smeri. In mahoma se jih je našlo nokaj, ki so začeli izrekati tehtne misli o propadu pravniskih brucovanj, čeprav v to sami niso verjeli.

Medtem je prišel do besede nekdo, ki je imel spravljeno eno nogo v sosedovem žepu, eno pa v prostornih torbi brhke sosedje. Rekel je:

»Dve vstopnici« in potegnil z rutinirano kraljico iz žepa 4 stošake. Jaz sem pa držal v objemu nek konjski rop v rdočem plašču. Toda nisem mu mogel videti v obraz, ker so mi sosedje zazidali glavo na desno, mjej pa na levo. Studentka spremlja, ki si je zelo prizadevala nadeti dostojanstveno držo, je ozmerjala nekega študenta, ki je na glas pošiljal k vragu pravniške, ki so si izmislili neumnost, da nobenemu študentu ne dovolijo vstopa brez indeksa, ko pa se lahko vsakemu zgodi, da ga prav ob taki priliki pozabijo doma. Kako točen je ta paragraf pred vrati v dvorano; noče prepoznati v človeku kologu, čeprav ga ta na vse načine skuša prepričati, da ga je lahko videl na fakulteti tam in tam.

Gnoča je med tem časom dosegla svojo kulminacijo. Začeli smo vpiti, vsi vprek in vsak je hotel biti originalen. Nekateri so zmerjali kolege spremlja, ki so baje udobno pasli zijala in ustvarjali gnočo pred vhom v dvorano, medtem ko smo mi zadaj napol slečeni iskali svoje roke in noge, da bi jih imela spet na vidiku. Nekateri so razpravljali o neumnosti, zakaj je sploh treba pričrjati take ples, drugi o ostru zim, nekateri pa o pomanjkanju potrpjenja. Nekateri smo molče dopoljevali, da so nam sezivali in spet obnavali čevlje in nam z marelni univali žope. Če ti kdo vtakne marelo v žep, se žep počasi napolni z deževnico in na vrh splavajo vse skrite stvari (garderobni listki, krušne drobtinice, kostanjeve luščine in ljubavna pisma) in stečajo čez rob v drug žep. Taka je moč marele.

Konjski rop vea dgov nintdgovdn

Kak bou tak bou...

(Dvoj zeto po Kirležovni Petrici Kerempuh)

Nikdar je nej tak bilou
ka je nej kak bilou,
pa tudi nigdar nede
ka nan nikak nede.

Kakji: kak bi bilou či ne bi nikak bilou,
ne bi bilou nikak, mihi tak kak je bilou.
Ar je sigdar bilou ka je nekak bilou,
ka je bilou, a je nej, ka neje nikak bilou.
Kajštec kakštec je bilou, paži je tak bilou.
kak je bilou tak je in tak bou bilou.
Kak je tak je, tak je sigdar bilou,
kak bou tak bou, a de že nekak kak bou!

hotel ven. Toda ni se mu posrečilo in nenapno kopitljajoč se je vrnil v moj objem. V mislih sem ga povabil vedrit v mojo hišo, pa me je zaničljivo preomoril od kape do prvega gumba, ker naprej pač ni šlo in v mislih rekel: »Pa kaj šel«

Nek dirgiran izstrelek majhne rasti je izkopal rov med nogami in padel ven. Takemu se še posreči priti ven, odrasli in ožejani pa smo moralni potrpežljivo čakati, da se bo znatraj začel ples in s tem gnoča v avli zredčila...

Zdravljica

Pri Prešernu porojeno, za —
Kra — kra« prikrrojeno in
za »Bruc« izposojeno.

Prijel'li pocenile
gostne vince so sladko.
To nam oziolja žile
srce jasni nam in oko.
To otopi
vse skrbi
in v naših mošnjah up budi.

Komu najprej veselo
zdravljico, bratje, č'mo zapet?
Bog vinsko nam dežalo,
bog živi dobro staro klet.
Sode vse,
kar jih je,
prepolne zlahne kapljice.

V krčmarje iz oblakov
rodu naj žejnih tresči grom.
Brez vode kot je bil očakov,
naprej naj bo Slovencev dom.
Naj uspe,
enkrat že,
nam vino piti brez vode.

Žive naj vseposodi,
kjer hrepone dočakaš dan,
ko kon'c bo enkrat vodi,
ki straši nas iz dneva v dan,
polovnjak,
da bo vsak,
kot ga dal je vinograd!

Prelüba zelenjüga!

Prosiš me, naj Ti par reži napiken, s šterimi Ti naj tanaš dan, kak boš kem prve kvartel za počinek svoje telovne trüjdavi, najti znao. Ten, naj dragi, je veliko pitanje ino eto knico je vnao erešnji ljudi nej znalo presvejititi. No, zato, ar ges uenam zadosta cajta, se ti eto duhovno čhprunje glasiti mä, vu nasleduvajoči zapovidov spravlenji:

Ete prvi: Tij zna, ka seposedi hamičija koronuje, zato se maš posojili za nikoga drüjgoga vü davati, kak si.

Ete drüji: Če oprvim ne najdeš, vüpaž, ka tou bude ob drügin. Etoga vüpuja naj ne odvrže zelenjava Tvojega srea.

Ete treči: Drži se tak, ka dasta pejnez ino avtomobilom maš: či de pa vertinja ešče mloda, svojo dijšo taporačaj.

Ete šteti: Če te zamejo kak domačoga školauka, naj se ti v očaj ožinska lübezen svejti ino vretina dobrout bodi, ka tvoj mali na lüdo cesto ne zabudi ino tebe sebov ne potegne.

Ete peti: Či že maš kvartel čistoučo teja ino žitka drži ino vse škeri nünaj na tē aldav, ka de duogi tvoji dnevoj tekaj v istoj ži.

henjajno
Stara kuča
Tinek Potrčenjek

Dvogovor pod mizo

Ob polnoči sta bila: že v dvoravni legi in nad njima se je kot strop bočila spodnja stran mize. Potem, ko sta padla med butelone steklenice sta začela drug drugemu metati v gobec vprašanja na najnižjem nivoju. Prvi kroker je vprašal vodoravno pijanega kolega z očali:

— Zakaj pa nosiš vedno dvojce naočnike — hik! — s seboj? Kaj ne vidiš normalno?

— Kaj te briga! Saj ravno zato! Ta, ki povečujejo nataknem na nos v menzi, taka, ki pomanjšujejo, pa takrat ko mi dajo načun.

— A tako!

— Da! Tako!

Nad njima in okoli njiju je bila cinemaskopska veselica, ki so jo krokarji razglasili za non-stop vpitje brez v. Potem, ko je tisti z očali zopet bruhal kot nova vrtina v Filovcih, je prvi kroker zopet odprl gobec in bleknil.

Tako je okrog tebe, kot v štali.

— Ne razburjaj se, saj si vajen živeti sredi gnoja.

— Že, ... samo oprusti, da sem to rekol. Napravljen si kot človek, kako pa naj potem vem, da si živina ...

Dolgometražni molk.

— Ti kolega z zaočaljenim obrazom! Ali veš, kako pravimo človeku, ki je od jutra do večera v gostilni?

— Vem. Natak.

— Jok brate! Pijanec.

— Ti me izzivaš. Pokličij natakarja naj nama nekaj prinese. Sicer pa se bojim — hik! — da ti bo vino škodilo. Zelo slab si namreč videti. To je od tega, dragi moj krokarški kolega, ker preveč piješ. Alkohol je kriv!

— Končno pravična ugotovitev! Doslej so vsi trdili, da sem sam kriv!

— No, zato pa lahko plačaš ne kaj mojim žejnim, vase srkajočim dioptrijam.

— Saj bi ... pa veš kaj se mi je zgodilo?

— Ne slutim.

— Pred štirimi urami sem hodil po soboški promenadi, pa sem nenadoma našel petdeset-dinarski kovanec. Kmalu za tem sem zagledal dvajset-dinarski kovanec in nato deset-dinarski, potem so se razvrstili petdinarski, dvoindinarski in dinar ter nazadnje ...

— ... Nazadnje si našel petdeset par?!

— Ne, luknjo v žepu!

Tistemu z očali je zavrel alkohol v krvi. Bilo mu je dovolj krokarjevega govoričenja in ga je oplazil.

— Na neki razstavi sem videl tak stroj, kjer so na eni strani metali noter grozdje, na drugi strani pa je natak, kar že pijance ven metal.

— Kaj misliš, da sem jaz pijan? Prekleta se motiš. Dokažem ti, da lahko stojim na eni nogi.

Kroker brez očal se je začel premetavati pod mizo kot morski pes v blejskem jezeru. Tako dolgo se je vlekel izpod štirih nogač, da je kroker z očali zadremal, njegov prijatelj pa je od utrujenosti padel na zglatje popolnoma prazne butelke.

Odlomek pisma stare bajte iz Ljubljane

Stara bajta, ki si ni upala iz svojega brloga v Akademskem kolegiju v Ljubljani je naslovila pismo svojemu kolegu, ki uživa na akademskem plesu, pismo, iz katerega smo povzeli naslednje:

»Draga moja ostarana bajta! Radno takrat, ko se boš Ti z drugimi na akademskem plesu veselil, bom jaz v svojem brlogu gnil. Obžalujem, da ne bom mogel prisostvovati brucovskim ceremonijam in z njihovimi inpotentnimi prizadevanji meriti svo-

jo duševno vsezmožnost. Kar se pa tiče mojega osebnega stanja se od tistega časa, ko si odpotoval iz Ljubljane ni nič izpremenilo. Iz antejeve sobe se še vedno širi značilen duh po tistem delu človeškega telesa, ki ga uporabljamo za to, da se prestaljšamo iz enega kraja v drugega. Ne-erjetna doslednost! Zaradi tega se čimveč časa zadržujem v svoji sobi, kot Diogenes v sodu. Moti me samo oter, ki sili skozi okno in me »prijetno«
hladi. Upam, da bo prej prenehal, kot se boš Ti ornil.«

Naša fotoslužba ni mogla razvozlati tega tehničnega trika: Slika naj bi namreč kazala pevko, ki nastopa na današnji prireditvi (TELEFOTO)

PREDVOJAŠKA NA UNIVERZI

»Kolegi, kakor že rečeno, voda vre pri 90 stopinjah.«

Glas iz zadnjih sedežev, kjer sedijo absolventi, brez izpitov iz predvojaške:

»Tovariš poročnik, zdi se mi, da vre voda pri 100 stopinjah.«

»To je nemogoče. Sicer pa bom pogledal in prihodnjič povedal.«

Čez teden dni.

»Kolega! Prav ste imeli. Voda vre pri 100 stopinjah. Pač pa je 90 stopinj pravi kot.«

Prizorišče (v širšem smislu): postelja v stilu kralja Luisa (beri Lojzeta) Semperstudionsa, ki se šibi pod frekvenco glasnega spanja. Toni postajajo zmeraj težji, kar je znak, da so njegovi možgani med nadurnim delom zakrmarili ladjo polno tovora težkih sanj med nevarne čeri, kjer se je slednjič tudi razbila. Prabučil se je. Toda oh, ali je mogoče, da se on, pravoverni stara bajta prebudi ob tej uri, ko po srednjekranjskem času drugi filistri (blagor revnim na duhu) hitijo šele v službo? Saj to je vendar nemogoče, kaj se dogaja z njim? Ali je to znak, da bo začel študirati? Nak, brž nazaj v posteljo do matineje! Oh, saj to je vendar od vsega najhujše; sedaj se je šele spomnil, da ne more več spati. Trpinčile so ga najrazličnejše prikazni v sanjah. On, zmeraj tako hladno zvišen in samozavesten, se je danes prebudit v takem stanju, da bi se razjokal. Po glavi so mu odmevali nedoločeni zvoki futuristične muzike, ki ji bodo ime verjetno šele iznašli. Vedno hitreje so se mu bistrile misli in nenadoma se mu je prikavala pred oči, jasno kot matematični aksiom, podoba z večnajšnjega brucovanja:

Plesišče. Okrog njega v popolni anarhiji razmeščeni stoli, od katerih je tu in tam kateri utegnil biti naložen s telesom, katerega lasnik je

svoj brezizrazen pogled prilepil na plesoče. Zvoki jazza so se v nedolženih presledkih mešali s truščem ventilatorjev, ki so osvobajali atmosfero od sopare človeških teles na plesišču. Eden od stoikov, ki so neprizadeto motrili ves prizor, je bil tudi on, stara bajta. Tedajci je zagledal v kotu 2 nežnj brucovski bitji, od katerih se mu je ena zdela na-

Meditacija

ravnost čudovita, vredna njegove pozornosti. Prečudno, kako da ne plesel? In ali je mogoče, da je doslej sploh ni opazil? Oh, kakopak, go-tovo je bruculja, le poglej, kako plaho poveša oči, da je ne bi prestregli pogledi starih bajt, ki imajo ob takih priložnostih prava radarska svojstva. Tukaj te čaka resno delo, fant, je pomislil. Toda, oh, tokrat se je odločil v nepravem trenutku. Pa ne zato, ker ne bi plesala; oh ne, kako bi se vendar upalo neobjeno brucovsko bitje odbiti ples stari bajti. To bi bil najtežji družbeno-moradni in protokolarni zločin. Toda vendar, sedaj, ko je sede razmišljal v postelji v pozi, ki je bila vse prej kot dostojanstvena za rutinerja s tolikšnimi absolventskega stažem, mu je

Veseli mozaik stare bajte

Prva slika

Brucovanje. Gostilna kot vse druge. Tako skromno se je začelo. Blizala se je polnoč in že sino stali z eno nogo v naslednjem dnevu, tisti, ki so bili pod mizo, pa že z obema. »Dva decij«, zavpijem. Uprlo se mi je. Iz kozarca je zasmrdelo po vinski kislini skoraj začutil sem špirit, a vendar pogoltnil pijačo, rekoč: »O naša trgovina, naj gre ta kelih vame!« Pomislil sem, da sem prehlajen in da mi pijača smrli zaradi tega. Seveda, logično! Saj vendar deluje sanitarna inšpekcija, o tem veliko pišejo v časopisju.

Druga slika

Se dva decij. Kmalu za tem sem stal na mizi in recitiral Jezusa: »Naj se spremeni voda v vino, nasičeno naj bo ljudstvo in trgovske blagajne naj se napolnijo!«

Tretja slika

Se dva decij, natakari! Nato je prišel mož v uniformi in z gumijevko za pasom. Vprašal me je, kako so me krstili, kdaj me je rodila moja mati, kakšen poklic so mi izbrali (očividno ni bil psiholog) in kje je stanovanje, ki ga bom pobruhal. Nekdo mi je potem nesramno pomežiknil in jaz sem ga udaril. On me je nazaj — zelo močno. Potem moj spomin ni več snemal. Film se je utrgal. Začuden nad zlobo človeštva sem šel baje (za gotovo ne vem) v drugo gostilno. Bili so me veseli, ker sem lepo pel mednarodne pesmi in se trudil, da izpraznim svoj žep.

Tako je menda bilo. Resno se

spominjam le tega, da je ob prvi čaši zasmrdelo po vinski kislini in špiritu. Sedaj je samo še prijeten spomin, pomešan z bridkimi.

Tu za konec pobožna želja vseh starih bajt, častilcev Bakhusa: da bi po naših gostilnah ob vsaki priliki prodajali pravo vino, gorkejše, večje ter cenejše klobase z vsaj en teden starih zemljani!

Z EKONOMSKE FAKULTETE

Študij na ekonomski fakulteti v Ljubljani je iz leta v leto težji. Uboga študentska para se mora mučiti z vedno novimi problemi, seminarji, kolokvijji etc. Pogoji se spreminjajo kot aprilsko vreme, vse samo zato, da bi se fakulteti priznala čimvečja znanstvenost, ki bi jo po mnenju predstojnikov in predavateljev fakulteta morala imeti.

Znanstvena vrednost je zares velika. V bližnji preteklosti je predavatelj izpraševal pri skupinskem izpitu politične ekonomije, na kateri strani je v Kapitalu opisan extra dobiček, koliko strani ima prva knjiga Kapitala etc. Sedaj pričakujejo študentje še nova vprašanja, exempli gratia: s kakšnim čnilom je Marx pisal svoj Kapital? Na kateri strani je popackal rokopiš? In ali je peresnik držal v levi ali desni roki? Torej vse za znanstvenost! Verjetno je profesorje navdihnili Horacijev izrek: »Non omnis moriar!« — ne bom povsem umrl, pomnijo naj me po mojih delih.

Dresedlana stara bajta na pravu

(Prosto po Prešernu)

... prijezdil je zdaj vanderček na pravo.

Veseli gradove zida si v oblake:
On, brilten, je prijadrjal med bedake,
kjer študij bo zamenjal za zabavo;
brez truda se bo dignal med veljake.
A komaj zbornično zazre svečavo,
zagleda, kak' Viktor, z jezno glavo
razklada paragrafov okostnjake.
Vendar je Stara bajta dalje gnalo:
»Zelenijo naj že enkrat veje,
odgrnimo izpitov zagrinjalo!
Po poljih smrt svoj strup zdaj seje,
ker Jože, ki ima le rajši mlade,
polaga Stare bajte na grmade.

PRAVNIK IN TEHNIKA

V »Panoniji« na strokovni ekskurziji.

V veliki hali je pravnik, naš kolega in skorajšnji absolvent zagledal ogromen stroj.

»Glejte dvigalo!«

In tehnični direktor: »S to hidroplično stiskalnico dajemo našim izdelkom končno obliko!«

AKTUALNO

Nocoj ob 11. uri je bil v BAR-u aretiran JAKA POHOTEN. Organi državne varnosti so ga aretirali zaradi sabotaže — čistil si je nohte pred poželjivimi očmi svojih oboževalk!

ŠTUDENTJE IN DIREKTOR

Pred kratkim v Tovarni mlečnega prahu.

Direktor: »Je med vami kakšen kemik?«

Glavni študenta: »Jel!«

Direktor: »Zakaj pa štipendira občina kemika!«

Glavni študenta: »Za analizo črne kafe?«

ODKRITOSRČNOST

Natakari ob pogledu na okrašeno dvorano (užaljeno): »Fantje, v štalo pa ne grem serpirati!«

bilo povsem jasno, da mu je to dekle nastavil Amor, ki se je v svoji šaljivosti hotel malce poigrati s svojim varovancem. Njoga, ki ni poznal poraza, se je lotilo naenkrat tako brezupje. In vsega tega je kriv nedolžen dialog na brucovanju preteklega večera. Kratko bi vanj ga prikazali takole:

ON (prepoten in stisnjen v gneči

stare bajte

kot sardine, toda hladnokrven kot zmeraj, stiskajoč k sobi nežno brucovsko bitje s sanjavnimi očmi, med zvoki Arrivederci Roma): Oh, ti prelep cvet, zdi se mi kot da bi se že dolgo poznala (saj ne bo vedela, da je to povedal Gerard Philippe v filmu »Srce pod copato«). Tako strašno sem osamljen, nihče me ne razume. Težko se komu izlijem, vendar me občutek nikoli ne vara. Čutim, kot da bi oba mislila z eno dušo, samo ti me lahko razumeš... (to so moji stari triki, ki so še vedno vžgali).

ONA (vznemirjajoče lepa; njene sanjave oči zadobijo čuden sijaj): 7,2 sekunde preskannega smeha, ki ga s svojim nagajivo posmehljivim tonom zbode v dno duše.

On (rahlo užaljen, toda še vedno samozavesten in s svojim značilnim pogledom, ki podira): Že 2 leti sem absolvent in kmalu bom inženir. Za moj bodoči poklic in avto se dekleta kar pulijo: (tudi to so dobri triki, malce neumni sicer, vendar preizkušni in zmeraj učinkoviti).

ONA (v njenih očeh opazi ljubkega hudiča; razpre svoje čustvene ustnice a la B. B., med rahlim posmehom): Poznam take šlagerje. Vendar pa že imam fanta, pridnega brucea, ki študira po novem zakonu in bo čez 4 leta prav gotovo inženir. Vi pa hote čez 4 leta še zmeraj nabirali trofej po brucovanjih.

Zvoki Arrivederci Roma utihnejo, nekdo po kranjsko zavriska.

Ne homo opisovali, kaj vse se je še po tako prestanem plesu dogajalo z našim junakom, ker bi za opisovanje teh prizorov morali lansirati poseben neonaturalističen slog, ob katerem bi oče Zola zardel v grobu (vendar v najkrajši obliki: »šank, konjak, stranišče, šank«, ulica, dež, blato, miličnik etc. etc.).

V takem stanju se je naš junak danes globoko pretresen prebudil in neutolažljivo razžaloščen obsedel v postelji. Po večurni intenzivni meditaciji pa je zaklical: »Heureka!« Našel je rešitev, za kaj sklenil je zadržati, da bo odslej resno študiral (mogoče ima pa urkilo vseeno toliko smisla za humor, da mu bo to verjel).

Frajer pod oknom

(Pesem bo aktualna šele čez deset let, čeprav jo je Prešeren napisal pred več kot stodesetimi leti.)

Neon sije,
on navije
kooček radijski na glas;
Jazz ven plane
oseka rane
gluhemu v uho in stas.

Ti si kriva,
ker leptiva
od bonbona in slaščice
si mi davi
na zabavi
dala prvi cmok na lice.

Fris tvoj mili
zdaj me sili
pred očalno dioptrijo.
Kratkovidno,
neprevidno
srce vleče v oslarijo.

K meni pridi,
da ne vidi
te oko ljudi, ki še ne spijo.
in kar v sami
se pižami
splazi sem, v karoserijo.

Up mi zdigni
z roko migni
če želiš do mene priti:
neon sije,
k avtu ni je,
moral k drugi bo oditi.

Hej, pogledjte,
se ne smejte,
tkivo v oknu se zasveti.
Oča tuli,
lase puči,
v ulico začne se dreti.

Cundra spava
kakor krava.
Boš zaprl brž jazzov gobec.
Frajer smrknje,
jazz glas crkne,
avto mrkne kakor norec.

Trgovsko podjetje

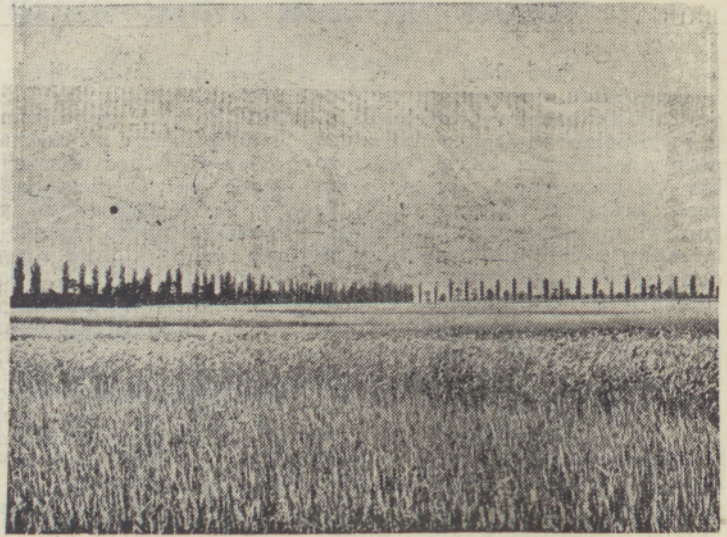
„Pri cuclju“

sporoča cenjenim zelenigam, da bo
jutri in pojutrišnjem prodajalo cuclje
in stekleničke z deset odstotnim po-
pustom pri ceni.

IZKORISTITE PRILOŽNOST!

MALI OGLAS

PO ZELO UGODNI CENI prodam svoj kre-
dit v banki. Interesenti naj nemudoma ja-
vijo svoj naslov v pravo lista pod šifro
»Ugodna prilžnost«.

Poleti med M. Soboto in Rukičanom

Spomin na moje prvo brucovanje

Ni bilo v veliki festivalni dvora-
ni, ker nisem bil eden od srečnih,
ki se lahko vpišejo na kemijo. Tudi
ni igral veliki plesni orkester RTV
pod taktirko in s pevkami. Niti Di-
xi's niso bili. Bilo je nekaj fantinov,
ki so svoja telesa za instrumenti, iz
katerih so izvabljali ginljive zvoke,
zvijali v zelo čudne, skoraj nemogoče
zanke in vozle. Plesalka pred menoj
je v milnu divje rumbe strahovito te-
lovalhila s svojim okoljem. Moje
kratkovidne brucovske oči je to pri-
tegovalo kot magnet opilke. Z divjo
naslado sem se oklenil svoje plesal-
ke, ki mi je že cel večer pomagala
gasiti požar, ki je divjal v moji no-
tranjosti. In to je znala zelo dobro,
pa ne morda zato, ker je doma teta
od Zagreba, ampak, ker se je hotela
maščevati frajerju, ki je ves večer
nored z drugo in je njo, mojo ple-
salko popolnoma ignoriral. Torej,
kakor rečeno sem se je divje oklenil,
si popravil leče na koncu nosu in
zdivjal. Plesala sva prav gotovo ne
nič slabše kot Povodni mož in Ur-

ška zala, tankaj v bazenu pred Go-
spodanskim razstaviščem. In sredi
najhujšega transa mi je moja mala
(nikoli nisem zvedel njenega imena)
zašepetala na uho, da me je sprele-
telo:

»Macane, vrlo sam happy, što si
me dofurao ovdje!«

»Baby moja!« Kri mi je skoraj
zavrela v krvotoknem sistemu.

»Srce, a kdo to ovdje daje ples?
Juš nikoli nisi mi bili tle?«

»Pa, ma, veš, cara mila, to je, ovo
je brucovanje.«

»Oh, darling! Pa si zar tud ti stu-
doš. Nisam vedla. Daj, Giant moj,
kaži, da si na šipkom toku. Je si li?«

»Pa, veš. Jaz sem, jaz študiram
arheologijo.«

»Kit jedan! Kaj misliš da bum s
tobom kamenje papala. Idi se fuč-
kati, fulirant jedan.«

Počutil sem se, kakor da imam v
svojem koknem prsnem košu arhe-
ološko zelo dragocen, vendar mrzel
kamen.

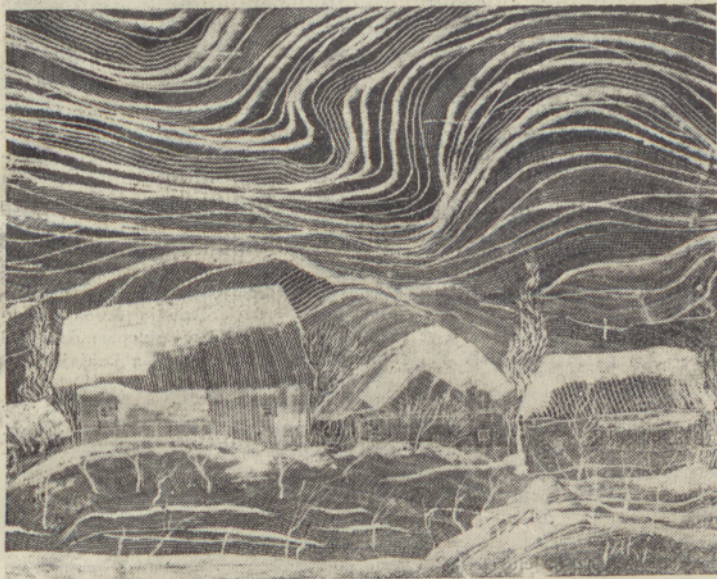
Zadnje vesti

Iz dobro poučenih krogov smo iz-
vedeli, da se je prometnik A. X. na
glavni postaji v Dokležovju smrtno
ponesrečil.

Danes popoldne je skupina Brucov
priredila v soboški kavarni tren-
ing tekmo za nočnejši nastop. V
kakšnih disciplinah so tekmovali ni
znano.

VREME JUTRI — Zjutraj v glav-
nem oblačno. Rahle razjasitve je
pričakovati komaj popoldne. Zvišan
zračni pritisk, ki bo povzročal glavobol.
Tu in tam nagnjenje k bruhanju.

V poznih večernih urah je tovor-
njak z neznano številko povozil ča-
stljivo staro bajto. Šoferju avtomobila
sporočamo naj dvigne v tajništvo
pravne fakultete nagrado.

Joža Horvat-Jaki: Zima

Veliko pričakovanje

ali prenašal nogometno tekmo med Rakičanom in Pušco (Brazilom). Ona mu je po končanem pihalju na du-

Tej mladi, lepi in neumni broculji je pihal na dušo kot soboška Mariška, ko se začne proti Moščancem. Govoril je kot, da bi sadil koprive

Obšel se je v prekmursko narodno nošo, ker je imel vse druge obleke v kemični čistilnici. Na ples je prišel brez dinarja v žepu, ker je vedel, da bodo plačevali prijatelji in Laci, ki je naredil predzadnji izpit. Potem, ko se je v litrski steklenici, ki je stala pred njim, nujala gladina vina, mu je rasla prodrzna, osvabljalna zavost; ko je bil liter prazen, se je dvignil, se zamajal kot upokojenec brez palice in se zadel ob prvo dekle.

— Ah, kolegica! pokimaj s krasno glavico, da prideš čez pol ure v bar k šanku! Samo pokimaj in če te tudi ne bo, mi bo ob tem čakanju neznanško lepo in prijetno.

— Kaj pa danes teden?

— Zakaj šele danes teden?

— Da ti bo dalj časa lepo in prijetno!

II.

Ta večer je bila to njegova prva košarica. Čez dve uri je ta dogodek prebolel, kot črae kože in se zatreskal v blond broculjo. Ta je bila mlada, lepa in neumna. On pa, stara bajta, star, grd in pameten. (Pametnim je danes majtežje.)

šo in magovarjanju odkrila, da hodi z drugim, z absolventom Pišto.

Krokar je stopil na stolec kot kokot in jo strogo vprašal:

— Zdaj pa povej: ali me imaš rada, ali ne? Če si bolj Pištijeva kot moja se bom kar pod njegov biciklin vlegel.

— Ježeš, nikar. Če te Pišta z biciklinom zmeška, ima lahko še sitnosti z milico...

III.

Stara bajta se je po teh besedah sesula pod mizo. Malo zaradi njenih besed, precej pa zaradi dobrega vina. Nekaj časa je bil popolnoma tiho, samo dihal je. Potem je začel govoriti sam s saboj in poslušal ga je samo natakaj, ki je stal pred njimi, zehal in se držal za metlo, da ne bi od nujnosti padel krokarju pred noge. Krokar je v zgodnjih jutranjih urah odprl oči in videl vse odeče.

— To je zopet... čudno, da sem zadnji na brucovanju! Ne vem, ali sem jaz predolgo tu, ali pa grede drugi prozgodaj domov —?! Butelko. Potem je zagledal načeto, jo objel in poljubljal; misleč, da je broculja.

— Dine moreš živeti brez mene, jaz ne morem živeti brez tebe. Kakšna sreča, da sva se našla, sicer bi umrli oba!

To je natakarja tako prizadelo, da je oba, — krokarja in butelko — pometel čez prag in tako zabrisal tudi sled krokarjeve tvojje košarice.

Veliko pričakovanje

Sem zelo nesrečen. Namreč, letos sem bruc. In vrh tega imam brata, ki ima na Univerzi že domovinsko pravico, pa je v mojih očeh še vedno bruc. Je še brez izpita. Vendar bodi njemu v čast priznano: na vsaki fakulteti, kjer je bil doslej vpisan, je imel prijavljenih po več izpitov (in sveda tudi odjavljenih). On je vzrok moje nesreče, on je zli duh, ki me preganja in mi greni trenutke evolucije, ki se jasno odražajo v vsem moje brucovskem bistvu.

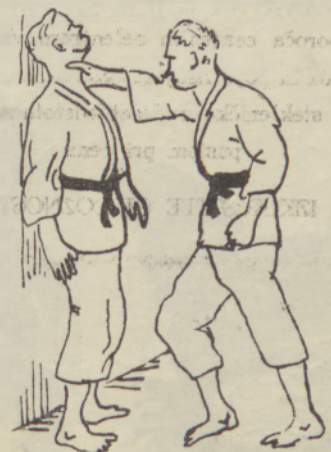
Danes je v soboto zvečer. Zelo rad bi šel na plesne vaje, kjer bi ob zvokih razglašenega orkestra v mislih doživljal vse tiste lepe stvari, ki jih o nežnih telesih broculj tako samovšečno pohotno pripoveduje moj perverzni brat. Ra bi šel na ples, pa sem povezan, tako neznanško povezan, da ne morem iz hiše, moj brat se mi pokvarjeno smeji izza fotosa njegove Baby, ki radodarno kaže vse tisto, na kar se je moj brat ujel. Siromak se bo namreč moral poročiti. Obiskale so me moje tete. Sedaj sem kakor na razstavi. Brat me razkazuje moji cenjeni, kakor že omenjeno, zelo množestvilni rodbini.

»Kako je, naš brucek? In kako veliko glavo s štrlečimi ušesi ima!? »Glej, glej! In nohte si grize! Lačen je! Na dudko! a slinček mu nikar ne pozabite pripetiti!«

»Buc, Buc, buc, buc, ci, ci! Na iglačko, na tuljico, lušno tuljico! (to je moja, dve leti mlajša teta, ki pa je že omožena, pa je dobra partija).

Gre mi na jok. Čutim, da je moje dostojanstvo globoko ponižano. Solze besa mi silijo v oči. Toda najstrašnejše šele sledi. To je moj brat: »Oh, nikarte preveč na glas; Spet se je polulal, veste, jutri dela prvi kolokvij. Oblecite mu raje suhe rdeče hlačke!«

In tako sedim sedaj za mizo v suhih rdečih hlačkah. Jočem in hlastno pričakujem trenutka, ko bo prvi izpit za menoj, kajti vsem sem prisogel grozno maščevanje. Nikoli več se ne bom polulal.

1. 2.

Diplomski izpit

BRUCE — ZELENA ONETA — BROCULJE, SPOŠTOVANE
GOSTE NA VI. AKADEMSKEM PLESU, POZDRAVLJAJO
MARSOVCI

Himna starih krokarjev

Ges prišo san trejzen,
brez dinara pejnez
znajouči, ka v sebe bon lejvao.
San sou med pajdaše,
med velke krokaše,
za cajl san kak vni popejvao.

O joj, jajoj,
palik san nobrik spadno.
Zdaj pa me šrajfle gorđoj po
želouci,
za mene več nega pomouči.

Mi v glavi šumače,
lou vijno domače,
od šlogara fejst požveplano.
Ges nemren več pifi,
nej stati nej iti,
želim se prevagniti v postel
postlano.

Na placi san stano,
si brundao pijano,
misleči, ka njou nagučavlen.
Za droug san se zgrabo,
telebno z njin v grabo,
zagvüšen, ka ljubjo stiskavlen.

ZAHVALA

Zahvaljujemo se direktorju ho-
tela »Zvezda«, da je odstopil od
predvidenih kolov in s tem pre-
prečil inhumanizacijo in exhuma-
nizacijo »pujcekovih« sestavnih
delov.

Društvo prijateljev živali.

Od plesišča do bara pa nazaj sem
zgubila dober ples. Poštenega najdite-
lja prosim, da mi ga vrne pod šifro
»Ne bo zastojk«.

Sodelovalci: IVAN KOROSEC, STEFAN
SIFAR, BRANKO SEMEN, MILAN KUČAN
IN OŠKAR NORČIČ — TEKST UREDIL —
JUS MAKOVEC — TEHNIČNI UREDNIK —
TISKALNA POMOŠKA TIŠKALNA POMOŠKA SOBOTA.

»Hecne« so te stvari

Profesor na univerzi (kateremu je prejš-
nji dan neki študent vtaknil za klobuk li-
stek oselj): »Studentje, ko sem včeraj zapu-
stil dvorano, je nekdo izmed vas oddal pri
meni svojo vizitko.«

Miha je naredil računsko nalogo in na-
pačno sešel.

Učitelj: »Vse vsote so prevelike. Če se
to še kdaj zgodi bom pisal očetu.«

Miha: »Saj mi je oče pomagal.«

Učitelj: »Tako — kaj pa je tvoj oče?«

Miha: »Plaćilni natakar.«

Profesor: »Kdo izmed vas zna povedati
kak pregovor?«

Cez dalj časa glas iz seminarja: »Neum-
než lahko več vpraša, kot more sto modri;
janov odgovoriti!«

Jurček vpraša učitelja: »Ali je človek la-
hko kaznovan tudi za stvar, ki je ni nare-
dil?«

»Nikakor« pravi učitelj.

»Potem je vse v redu« se odreže Jurček.
»Jaz namreč nisem naredil domače naloge.«

Prvi krokar vpraša drugega krokarja:
»Ali greš domov?«

Drugi krokar: »Seveda. Saj je že dan!«

Prvi krokar: »Kaj porečeš doma?«

Drugi krokar: »Nič, le poslušal bom.«

To je že tretje vprašanje na katerega
ni ne znate odgovoriti.

— Pustite mi malo časa, da razmislim,
gospod profesor.

— Ali vam zadostuje dva semestra?

MALI OGLAS:

VDOVA, prežeta s socialnim občutkom za
trenutno stanovanjsko stisko, odda eno
sobo mirnemu študentu visoke postave.
Po možnosti je naj čru in pl-čat. —
Naslov v oglasnem oddelku, pod »Ženski
obiski niso dovoljeni.«

UKINITEV AKADEMSKIH NASLOVOV

Iz dobro obveščenih krogov smo zvedeli, da je Zeleno carstvo obrav-
navalo na svoji redni seji brucovski predlog za ukinitve akademskega
naslova: Bruc in Stara Bajta.

Kakor nam je znano je bil predlog odklonjen.

NEKOLIKO RABLJEN GRAMOFON znamke
»My women's voice«, ugodno prodam. Je
do skrajnosti avtomatiziran, z mikroplo-
ščami, ki pojejo tudi po 3 ure. Ogled in
preizkušnja vsak dan po obvezni prefa-
rans partiji na mojem domu — ulica Ne-
smrtnih melodij 30/III.

INTERESENTI!

Čenjenim odjemalcem sporočam, da pro-
dam poljube na drobno in debelo. Even-
tuelne pogodbe za naprej sklepam danes od
1. ure zvečer v baru »Mlečna kuhinja«.

PREKLIC

Jaz, svojega očeta sin, preklicujem vse
resnične vesti, da sem nekoliko muket.
Kdorkoli bo to zanikal, ga bom sodno pre-
ganjal.

ISCEM

dobro dušo, ki mi bo proti jutru poka-
zala pot do doma. Spremissivo potrebujem
samo do vežnih vrat. Za naprej bo poskrbe-
la moja nadsva ljubljena in skrbna žena.
Naslov v uradnikovem žepu.

ISCEM SVOJE DOBRO IME. Poštenega naj-
ditelja prosim, da ga proti nagradi vrne.
Naslov na sodišču.

OGLAS

Iščem brhko bruculjo, ki bi bila
pripravljena prezdodaj osiveli stari
bajti masirati prezano plešo.

Naslov pri šanku bara.

KAVARNISKA

Prvi umetnik: Jaz sem naslikal severno
pokrajino tako naravno, da pade toplotmer
pod ničlo, če ga približam sliki.

Drugi umetnik: To ni nič. Jaz sem na-
slikal na leseno desko marmor tako narav-
no, da se deska takoj potopi, če jo položim
v vodo.

Tretji umetnik: Tudi to ni nič. Jaz pa
sem nekega študenta portretiral tako nar-
avno, da ga moram na teden dvakrat briti.

TAKO SI JE POSKUSAL NEKI SALJIVEC PREDSTAVLJATI METAMORFOZO BRUCA: KOKLIJA
IZVALI NEDOLŽNO PIŠČE BRUCA, KI SE PO TANTALOVH MUKAH IN »STROKOVNEM IZPOPOLNJE-
VANJU NA TUJEM« SPREMENI KOT PREIZKUŠENA STARA BAJTA V LIMUZINO ALI V —Š

